

AZ ÁG. H. EV.
MISSZIÓ-
EGYESÜLET
HIVATALOS
KÖZLÖNYE.

MISSZIÓI LAPOK

Megjel havonta
Előfizetési ára
1 évre 1 pengő.
Postatakarékpzt
számla 17.270 sz.

ALAPITOTTA: SCHOLTZ ÖDÖN ESPERES.

Felelős szerkesztő és felelős kiadó: NÉMETH KÁROLY.

A Missziói Lapok szerkesztősége: Lébény, Moson m — Kiadóhivatal: Kispest, Thököly-út 18.

Lássunk világosan!

„Emeljétek fel szemeiteket és lássátok meg a tájékokat!”

Ján. 4, 35.

Ha az embernek valami szép álma van, fél az ébredéstől; szeretne tovább aludni; lehunyva tartja a szemét. Tudja, hogy álmvilágban jár, tudja azt is, hogy a valóság, a józan és hideg valóság egészen más. És a helyzetképnek ettől a megváltozásától riad vissza, ösztönszerűen; azért mert kedvezni akar magának, menekülni akar a kellemetlenségektől, a harctól, az erőpróbáktól. Azt akarná, hogy a titokzatos lét langyos hullámai öleljék és vigyék lágy karjaikban gondtalan jelenből boldog jövő felé.

Azonban hiába minden önáltatás! A valóság kopogtat, zörget, dörömböl. A körülöttünk levő világ harci lármája, munkazöreje, az élet lüktetése és rohama kérelhetetlenül és kiméretlenül felriaszt az álmodozásból; kényszerít testi és lelki érzékeink, szerveink használatára; helyzetek, feladatok, nehézségek mérlegelésére, állásfoglalásra, döntésre, vállalakozásra, kockázatokra. Ez elől nincs kibuvó, nincs menekülés. Nincsen halogatás. Milyen jó lenne, ha az aratás csak négy hónap múlva jönne! Az elfogulatlan, meg nem vesztegetett és meg nem tévesztett látás mást mond: itt van az aratás, it van a neki lendülés, a munkába állás, a verejtékezés, a látástól való kulásig való ínfeszítő dolog ideje.

Jézus nem az ábrándoknak, a légváraknak, a ködös tervezgetéseknek, hanem az életközvetlenségnek, a tényeknek, a valóságoknak, a résenlétnek, a tettekészségnek, az akciónak és a villámgyors reagálásoknak az emberé. Ha az óra ütött, hiába álmélkodnak és félnek az őt követő tanítványok, eltökéli magát és megy fel Jeruzsálembe, Gecsemánéba, a Golgotára. Felemelte a szemét, meglátta a tájékokat, s felismerve, hogy itt az ideje annak, hogy a világ bűnéért szenvedjen és meghaljon, szenvedett és meghalt. A többit rábizta Istenre. Ő elvégezte azt a munkát, amit az Atya Őreá bizott.

A keresztyénség Urának hívja Jézust, és jól mondja, mert az. Jézus, az Úr, azt követeli, hogy azok, akik benne hisznek, ugyanúgy cselekedjenek, ahogyan ő cselekedett. Sőt többet mond. Azt mondja, hogy hivei még nagyobbakat cselekszenek majd, mint ő, mert ő az Atyához megy, nála marad és onnan velük munkálkodik.

Vajjon a keresztyénség, vagy közelebbről a mi evangélikus egyházunk, vagy még közelebbről mi, te és én, akarjuk-e, merjük-e kinyitni a szemünket, felserkenni az álomból, meglátni a tájékokat most, amikor véres tusákban, viharzó fergegekben, lélegzetállító rengésekben érik a döntés. Meglátjuk-e, merjük-e meglátni,

hogy most, amikor minden törik-szakad, már készül az új; az ekevas már szántja az ugart és a magvető már veti a jövő aratásokat? Van-e bátorságunk becsületesen szeme közé nézni azoknak a munkáknak, amelyek ebben az időben reánk várnak, hogy elvégezzük?

Lássunk világosan! Olyan látással, amilyent a megvilágosító Szentlélek tud adni! Urunk szabályszerű tusakodást, jó vitézkedést követel harcosaitól. Bolond az, aki azt gondolja a szívében, hogy nincs ördög. Krisztus nem olyanokat akar követőiül, vitézeiül, akik hetven esztendeig, vagy ha feljebb, nyolcvan esztendeig, szürik a szunyogot és nyelik a tevét; nem is olyanokat, akik napról-napra csatarendbe állnak teljes fegyverzetben, de amikor előáll a filiszteus Góliáth az Istent, a Krisztust és a keresztyénséget káromolva, akkor igen félnék, megfutamodnak, sátraikban meghúzódva méltatlankodnak és elméletben lovagi tornákat vívnak. Krisztusnak szolgák és katonák kellene, akik engedelmességeknek neki; akik tapasztalatból ismerik az ördögöt és tapasztalatból tudják, hogy az ördög halálra sebezhető s hogy mindenre van ereje a hívőnek a Krisztusban, aki őt megerősíti.

Lássunk világosan! A vallástalanság, az istentelenség és az istenellenesség nem a fétisimádóktól, nem a hinduktól, nem a mohamedánoktól indult el hódító útjára; a szekularizmus nem azoktól ered, akik a Krisztusról nem hallottak. A modern pogányság, vagy ha úgy tetszik az „új vallás“, az új „mithusz“ azon a talajon csirázott ki, amely a vallási statisztikában keresztyénnek van elkönyvelve. Az úgynevezett keresztyén kultúra és civilizáció az, amely el-

szakadt Istentől. És Tőle, az élet forrásától elszakadva adja a földkerekség minden népeinek a vallástalanság missziónáriusait. A fehér ember, akit már fajtajánál fogva keresztyénnek szoktunk tartani, viszi magával Ázsiába, Afrikába, a szigetek világába a vallástalanságot mint valami pestist és halálos lehelletével terjeszti a rothadást és merevgörcsbe dermeszti, ámokfutásba kényszeríti, vagy a most lejátszódó haláltáncba sodorja a népeket. Ez az európai kultúra és civilizáció az, amelynek nincs sem szellemi, sem morális ereje, nincs semmiféle erőtartaléka, mert gátlás nélkül odaadta magát az Anyagnak, a Testnek, a Technikának, a Pénznek. Kapitalizmus, szocializmus és bolsevizmus gyökerükben egyek. Egyek abban is, hogy tagadják a keresztyénséget, az Istent, a szellemet. Mindegyik materialista és mindegyik boldogságot ígér, de mindegyik békétlenséget, boldogtalanságot és halált nemz.

A felelősség pedig Isten és történelem előtt a keresztyénségé. Mert a keresztyénség úgy tett, mint a példázatbeli bolond gazdag, aki azt mondta a lelkének: „Egyél, igyál én lelkem, mert sok esztendőre eltedd javaid vannak;“ elszácolta magát a székesegyházakba, a templomokba, az imaházakba, a dogmákba, a kultuszba, az egyházi kasztrendszerbe ellenben sem életben sem tanításban nem igazolta Krisztust a társadalmi átalakulás és a kulturális fejlődés folyamán. Nem volt meg benne az iniciatíva, sem a kezdeményezési vagy akcióbeli bátorság. Annyi erő és öntudat sem volt benne, hogy maradéktalanul végiggondolja — amennyiben ez emberileg lehetséges — Isten és világ mélységeit és titkait. A kutatást, a

keresést rábizta másokra, illeték-telenekre és el tudta nézni, hogy ezek menjenek el eredményeikkel a föld végső határáig és misszionáljanak Jeruzsálemtől elkezdve minden teremtményeknél. A szekularizmus missziói munkáját anynyiban is megilleti ez az elnevezés, mert a kapitalizmus, a szocializmus és a bolsevizmus átveszik a keresztyénség liturgiáját. Van keresztelezésük, konfirmációjuk, vannak kultusz-helyiségeik és szent helyeik, sőt szentjeik is. Van házassági szertartásuk; vannak apácáik és szerzeteseik, aszkétáik és prófétáik, szent könyveik és zsolozsmáik. Álszentjeik is vannak, képmutatók, farizeusok és írástudók, főpapok és papi szolgák. Alamizsnaosztogataás is van; főleg reklámcélra, propagandára, lelkek megvásárlására, az osztályharc csapatainak gyarapítására. Az eredmenyt itt a szemünk előtt van.

Mi a teendő? A teendő az, hogy a keresztyénség gerjessze fel az Isten kegyelmi ajándékát, amely bene van. Ne hagyja isteni erőit tespedésben, tálentomait a föld gyomrában, fegyvereit a cimercsarnokban. Ne dugjuk el Krisztus zászlaját a történelmi múzeumba, hanem huzzuk fel az árbócra és vágjunk neki a tenger hullámainak. Tiporjuk az oroszlánkölyköt és a sárkányt. A seregek Urának Istenének nevében menjünk a filiszteus Góliáth ellen, siessünk és fussunk a viadalra. A szántó föld, az öt pár ökör meg a feleség ne tartson bennünket vissza a csatától. Aki cselekszi Isten akaratát, az ismeri meg erről tudományról, vajjon Istentől van-e. Mint a ruhát, úgy kell magunkra öltönnünk a lelkesedést, a buzgóságot, a hevülést Isten ügyéért, uralmáért, országáért. Az evangéliomot minden te-

remtésnek, mert Isten azt akarja, hogy minden ember megismerje az igazságot és az igazság mindenkit szabaddá tegyen. A leszármasztási tábla meg a keresztlevel nem elég: minden nemzetnek és minden nemzedéknek minden egyes tagjában külön-külön kell megkereszteltetnie Szentlélekkel és tüzzel. Ahová a fehér ember el tud menni aranyért, kaucsukért, elefántcsontért, petróleumért, lepkékért és fenevadakért, oda a keresztyén misszionáriusnak is el kell jutni. Amit a „sejtek“ szervezői, tagjai és vezetői kockáztatnak, azt a keresztyénnek is kockáztatni kell. Ha mindig akadnak, akik a mammonért, a többért elhagyják házaikat, fitestvéreiket, nőtestvéreiket, vagy atyjukat, vagy anyjukat, vagy feleségüket, vagy gyermekeiket, vagy szántóföldjeiket, kell akadni olyan keresztyéneknek is, mindig, akik ezeket elhagyják a Krisztus nevéért, hogy száz anynyit kapjanak és hozzá még örök életet.

A statisztika szerint 683 millió keresztyén van a világon. Ezek közé számítanak azok is, akik a statisztika szerint keresztyének, de a valóságban istentagadók és Isten ellen harcolók, azonban valamelyik európai ország polgárai. A 683 millió statisztikai keresztyén ember mellett van 1.045 millió ember, aki tényleg nem keresztyén, hanem valamely más vallásnak a híve. Ez az egy milliárd ember itt él velünk, egy világban, egy időben, olyankor, amikor a tér és az idő összeszűkül, s amikor az emberek a térbeli távolságokat megrövidítik, ezzel az időt is összesűritik, tehát egymáshoz mind közelebb jutnak. Micsoda roppant felelősség hárul a keresztyénségre ebben a nemzedékben! Mennyivel

sürgetőbb ma a missziói parancs! Az apostol azt mondja, hogy áron is meg kell vennünk az alkalmat. Most alkalom ingyen kínálkozik, nagy bőséggel. Hol vannak azok a keresztyének, akik megragadják? Meg kell hallanunk Isten kérését: „Hol van a te atyádfia?” Senki emberfia iránt nem lehetünk közönbösek. A bumeráng visszajő

és visszavág. A kínai ember sorsfordulása holnap már az én sorsomat, vagy a gyermekem sorsát fordíthatja el. Összetartozunk. Egy vérből teremtett bennünket az Isten; egy vérrrel váltott meg; testvérek vagyunk. Kain és Ábel is azok voltak.

Lássunk világosan!

Ma több pogány van mint tíz év előtt.

A. Jehle. Blätter für Mission.

Zarándi Attila.

„Így hát a misszió nem teljesíti kötelességét.“ Nem, éppen azért van több pogány, mint tíz év előtt, mert a misszionárius megteszi kötelességét.

A missziói orvos nem kérdi a beteget, pogány-e vagy keresztyén. Mi a következmény? A pogányok egyre inkább elhagyják pogány kuruzslóikat és varázslóikat. Nem hal meg olyan sok pogány, mint azelőtt, a népesség száma növekedik. Az afrikai Aranyparton még találtam elhagyott falvakat, mert a himlő elragadta a népesség legnagyobb részét. Mohr misszionárius volt az első, aki oltással harcolt ellene, említésre méltó eredménnyel. Egyre több asszony nyert bizalmat a missziói testvérhez, életben is maradnak gyermekeikkel együtt. Sajnos, sokan nem hallják meg az Élet Fejedelmének hívó szavát. Elfogadják a testi ápolást, de nem törődnek lelkükkel, pogányok maradnak. A fehér faj egykor a rabszolgakereskedelemmel hurcolta be a rossz nyavalyákat Afrikába. A pogányok látják a keresztyéneken, hogy az ember tovább él, ha fegyelmezi magát; sokan mintaképnek veszik anélkül, hogy keresztyénné lennének. A pogányok látják a keresztyéneken, hogy a soknejűség nem nagyobb, hanem kisebb gyermekszámot eredményez. Az egynejűség most már a pogányoknál is terjed, megfelelő nagyobb gyermekáldással. A keresztyén gyülekezet állandó tiltakozás a népességet aláásó ivással szemben.

A misszió bevezette az Aranyparton a kakaóművelést elsősorban azért, hogy a keresztyének maguk fizethessék lelkészeiket és tanítóikat. Mikor a pogányok látták, hogy a keresztyének job-

ban öltöztetik gyermekeiket, templomokat, iskolákat és jobb családi házakat tudtak építeni, ők is e felé a kereseti ág felé fordultak. A férfiak azelőtt a legszebb időben is tétlenül heverték a nagy fák árnyékában; már pedig a tétlenség minden bűn kezdete. A Bázeli Misszió éppen ezért híres lett műhelyei révén Indiában. Először keresztyénségük miatt munkanélkülivé lett hindukat vettek föl, de pogányokat is, ezek szó szerint az éhhaláltól menekültek meg.

Födolog azonban a természetes beállítottság a házasságra. Gazdag gyermekáldás a pogányoknál nem gúny és részvét tárgya, hanem az öröme és büszkesége.

Eppen ilyen fontos a békekesség helyreállítása is. Ebben főrésze van a misszionárnak. Ez legfeltűnőbb Újguineában, ahol egykor egyik falu a másik ellen hadakozott és a vérbosszú számtalan áldozatot követelt. Ma békés ösvények vezetnek egyik missziói állomástól a másikig. Az Aranyparton lakó törzsek arra használták a védőcsapatok távollétét a háború alatt, hogy a régi háborúságokat újból végigharcolják ólommal és puskaporral. Egyedül ott akadályozták meg, ahol a Bázeli Misszió munkálkodott. Ez is a pogányok javára szolgált.

Több a pogány mint tíz év előtt! Nem kilátástalan versenyfutás ez? Nem, bizonyíték arra, hogy a honi missziói gyülekezet még mindig nem ismerte föl nagy elkötelezését.

A pogány világban tízezrek, sőt Japánban százezrek esnek egy misszionáriusra olyanok, akik még sohse hallották Jézus nevét!

Bepillantás a Külmissziói Iskola munkájába.

„A teremtett világ sóvárogva várja az Isten fiának megjelenését.”

Ezt az üzenetet hallották meg a Livingstone Dávidok, a Kagavák, a Kunst Irének, ezt hallotta meg a mi Kunos Jenőnk és a külmisszió sok más, talán névtelen hőse, amikor önmagukat megtagadva csak egy feladatot láttak maguk előtt: hirdetni embertársaiknak a keresztyénység harcának nagy célját és a kikapadhatatlan erőforrást.

Erre a missziói feladatra készül elő néhány növendék a Református Külmissziói Iskolában. Az iskola evangélikus vallású növendékétől kértem felvilágosítást az iskola alakulásáról, munkájáról és céljáról.

Enyedí Irma elmondta, hogy az iskola Virágh Sándor református lelkész vezetésével 1942-ben nyílt meg a Kálvin-téren. Alapításánál külföldi mintát követtek. A növendékek száma eddig öt, négy református és egy evangélikus vallású. A növendékeket kilenc budapesti illetve pestkörnyéki lelkész oktatja. A tantárgyak: a külmisszió története, külmissziói ismeret, külmissziói földrajz, pogány vallásismeret, gyakorlati Biblia tanulmányozás, Ó és Újszövetség ismerete, nemzetközi jog, német és angol nyelv. A munkaprogram reggel félnyolckor áhitattal kezdődik; 8–11-ig tanítás; tanítás után az inspekciós leány

konyhai a fiú pedig irodai szolgálatot végez, a többiek szabadok. Egy órákor ebéd; bibliaolvasás és ima után ötig tanulás, majd 5–7 óráig két tanóra, 8 órákor vacsora. Vacsora után rövid áhitatot zárja a napot.

A tanfolyam két és fél éves; előképzettségnek elég a négy polgári is.

Az intézőbizottság szándéka az, hogy a végzett növendékeket a majd megnyíló munkamezőn egy-egy misziói állomáson állítja munkába.

Az iskola annak a bizonyága, hogy vannak még keresztyén missziói felelősséget érző leányaink és fiaink, akik készülnek a szolgálatra.

Adja Isten, hogy ez a kis mustármag terebélyes nagy fává növekedjen és valamennyi növendéke valóban szolgálhasson a külmisszióban.

Köszönetet kell mondanunk a Református Külmissziói Iskola vezetőségének, hogy evangélikus növendékeknek is alkalmat ad a felkészülésre. Nem hátlanságból vagy hűtlenségből, hanem a szent ügy iránt érzett felelősségünkből toboroznunk kell az evangélikus növendékeket, hogy Isten akarátából az Evangélikus Missziói Egyesület is megkezdhesse a munkát ezen a téren. Imádkozunk és áldozunk ezért a szent célért.

Hybl Klára tanuló, Kispeszt.

Nők a külmisszióban.

A római katolikus apácák a világ minden táján igen buzgó térítő tevékenységet fejtenek ki. Iskolákat állítanak fel, árvaházakat létesítenek, a betegeket és a belpoklosokat ápolják. Általában véve egy életre mennek ki a misszióba és sohasem térnek haza szülőföldjükre. A protestáns missziókban eleinte nem is gondoltak arra, hogy a nőket mint munkásokat alkalmazzák; a nők mint misszionáriusok feleségei kerültek ki a munkamezőre; néha akadtak a misszionáriusok nővérei között is olyanok, akik testvérüket kikisérték. A misszionárius feleségek közül sokan voltak, akikből buzgó misszionáriusok lettek, keményen dolgoztak, leányiskolákat szerveztek, betegeket ápoltak. Azonban az is igaz, hogy a misszionárius feleségei élete igen nehéz élet. A háztartási munkák, a gyermekek nevelése és gondozása, a családban előforduló betegség-

gek az idegen környezetben, műveletlen és ellenséges érzületű emberek között igénybe vették minden testi és lelki erejüket s csak kevesen akadtak, akik a tulajdonképeni missziói munkából is kivehették a részüket.

A tapasztalat azonban hamarosan megmutatta, hogy a férfiak között végzett munka nem igen haladhat előre, hogyha a nőket nem nyeri meg Krisztusnak. Hogyha a keresztyénségre tért férfiak nem találnak maguknak keresztyén feleséget, majdnem teljes bizonyossággal visszahúzódnak a pogányságba. Tudvalevőleg a nők a nemkeresztyén országokban alantas és lenézett helyzetben vannak; mindamelllett a befolyásuk erős és befolyásukat majdnem mindig a keresztyénség ellen gyakorolták tudatlanságuk és maradiságuk következtében.

Másfelől, amikor az európai és amerikai nők a missziók révén tudomást szereztek más országbeli nők siralmas helyzetéről, a testvéri szeretettől indítatva iparkodtak segítségükre sietni szomorú sorsukon javítani. Az európai és amerikai nőnevelésnek tudható be, hogy a tizenkilencedik század első felében igen lassan indult meg az a mozgalom, hogy magános nők is beállhattak a missziói munkába mint misszionáriusnők. Eleinte a külmisszió munkájában a szerepük arra szorítkozott, hogy pénzt gyűjtöttek, imaösszejöveteleket tartottak és ruhaneműket varrtak. Mikor a tizenkilencedik század első tizedében három angol nő jelentkezett a külmissziói munkára az Egyházi Missziói Társulatnál és készen nyilatkozott bárhová elmenni, a Társulat úgy határozott, hogy férjetlen nők csak abban az esetben mehetnek ki, hogyha testvérükhöz mennek. Néhány évre rá egy anglikán püspök, akinél az indiai mezőre jelentkezett egy nő, így válaszolt: „Nem felel meg. Elvből ellene vagyok s ellene vagyok azon tapasztalataim alapján is, amiket Indiában szereztem; mert szinte bizonyosra veszem, hogy megérkezésük után egy hónap múlva már férjhez mennek.“

Mások azonban égetően szükségesnek tartották a női erők munkába állítását. Egy amerikai misszionárius, aki

tapasztalatból ismerte a keleti nők nyomorát és sívár életét, s aki meg volt győződve, hogy a keresztyénség csak úgy tud diadalmaskodni, ha bevonul a családokba és otthonokba, előadói körútján elmondta tapasztalatait s elmondta azt is, hogy kínai nők is megkérték, hogy küldjenek ki hozzájuk nőket. Ennek a misszionáriusnak a buzgólkodására alakult meg 1834-ben az első női missziói társulat „A nőnevelés előmozdítására a Keleten“. Eleinte ennek a társulatnak a munkája sok nehézségbe ütközött. Egyik indiai misszionárius például azt mondta, hogy Indiában a nőnevelés munkája teljesen kilátástalan. Mások viszont belátták, hogy bármely népet csak úgy lehet a keresztyénségre téríteni, hogyha a családok keresztyénekké lesznek. Keresztyén családok azonban csak a nők munkája révén keletkezhetnek. Tizennégy év múltán ez a társulat húsz nőt állított ki a missziói munkába. Lassanként több nőegyesület is alakult, de időbe telt, amíg a nagy missziói társulatok elismerték a misszionáriusnők munkájának szükségességét. A misszionáriusnők száma csak a múlt század utolsó évtizedében emelkedett rohamosan.

A misszió története azt mutatja, hogy a munka virágzásához és eredményeihez tartósságához nélkülözhetetlenek a misszionáriusnők. (Folytatjuk.)

Masai négerek hallgatják az örvendetes üzenetet.

Küchler missziói felügyelő, Lipcse. Weite Fahrt.

Zarándi Attila.

Sok fáradtság, türelem és bátorság szükséges a Keletafrikai füves pusztaságának magányában való elmerülésre, hogy a masai nép meghallja a mentő üzenetet. Sok hajtóanyag is kell a missziói gépszekér számára. Hosszú, forró napon át késő délutánig kell utazni, hogy elérjenek a munka egyik támaszpontjától a másikig. A találkozás valószínűbb gazellák, antilopok, zebra, zsiráfok, struccok és oroszlánok ezreivel, mint emberekkel. A masai-k nomád nép, számuk 40.000. Területileg Délnémetországnak megfelelő nagyságú vidéken kóborolnak. Ahol vízforrások fordulnak elő a száraz, tüskebozótban, ott vannak a misszió kiinduló pontjai. Ezek a helyek alkotják a kis pásztornép vándorlásának természetes célját, különösen az esőben szegény időkben. Ott el lehet érni őket az üzenettel. A masai misszió a lipcsei munka legifjabb ága Keletaf-

rikában, négy ilyen helyen emelt kis missziói iskolákat. Navarera szilárd missziói állomással épült ki. Egy segítő van ott, sok nyomorúságot kell enyhítenie a poliklinikán és a kórházban; abban nincs hiány a masai népnél. A misszionárius legtöbbször úton van a gépszekérel, hogy utána nézzen az iskolák bennszülött tanítónak és ellássa őket elmélettel. Gyakran éjszakázik a gépszekér mellett fölütött sátorban. Magányosan van a messzi masai földön.

Két év előtt az egyik utazás alkalmával tanuja voltam a Hohenberger misszionárius által tartott pogányprédikációnak. A keskeny ösvérút tüskebozótban vezetett az egyik nagy család tanyájához. Itt építették kunyhóikat agyagból és tehéntrágyából. A nyáj széles, tuskés sövény mögött talált oltalmat éjszakára a vadállatokkal szemben. A nyáj most kinn van a legelőn, férfiak és na-

gyobb gyermekek őrzik. Csak néhány öreg, asszonyok és gyermekek jönnek, amikor kiáltásokkal észrevétejük magunkat. Néhány alacsony, fából faragott guggolószekeket hoznak számunkra, az egyik kunyhóból. A bennszülöttek a földre ültek. Kíváncsian néznek a miszionáriusra, aki Bibliát húz elő zsebéből, hogy elhozza a Jézusról szóló hirt, Akit Isten az egész világ, a sivatagi nomádok segítőjéül is küldött. Hogy milyen mélyre süllyedtek a szellemektől való megkötöttségbe, azt bizonyítják különösen az asszonyokra aggatott biztosító amulettek és oltalmazó varázsszemek.

Az egyiknél tizenkét láncot és hét széles, csigaalakú gyűrűt számoltam meg a nyakán; mindkét karját csuklótól fölfelé fémkarikák fűdték, hozzá súlyos, vasból készült lábgyűrűt és fülöngyűgőt hordott. A férfiak is számos amulettet viselnek, hogy azok elűzzék a gonosz szellemeket. Különös az ellentét a védő varázsszerekkel való túlterhelés és egyetlen irharuhájuk között. Eltompultság és sóvárgás váltakozott vonásaikon az ige hirdetés alatt.

A vetés fáradtságos és sok esik a tövisek közé, de a masai-k zsengéje dicsőíti az Urat, mint szabadítóját.

H I R E K.

Házasság. Boldogult Gáncs Aladár titkáruk leányát Máriát, október 24-én vezette oltárhoz a budapesti Deák-téri templomban Győri János nagytarcsai lelkész.

India. A Lipcsei Misszió f. évi szeptember elejéről kelt körlevelében írja, hogy Indiában jelenleg összesen 24 miszionáriusa (férfiak, nők és gyermekek) van. Közülük 19 internált, 5 személy nincs internálva. Ezen utóbbiak közül háromról van értesülése a Lipcsei Misszióknak. Ezek: Knutson Pál, Paul Johanna és Matthes Magdolna. Knutson Pál Shiyaliban vezeti a misszió reálgimnáziumát. Ennek az intézetnek az 1941/42. iskolai évben 600 tanulója volt. Knutson dicsérettel emeli ki a tanári kar lojalitását; különösen kiváló munkát végez az indiai intézet rektora. Lehetséges, hogy Knutson újabban Pattukottaiba ment, ahol evangélizáló munkát végez. Paul Johanna 1922 óta van Indiában, lett állampolgár. Indiai működésének kezdete óta egyszer volt szabadságon. 1941 óta a mohamedán és pogány nők között dolgozik. Matthes Magdolna egy volt indiai miszionárius leánya, neundettelsai diakonissza. Örvendetes, hogy német birodalmi állampolgársága ellenére még mindig vezetheti a madrasi leányiskolát. Ez az iskola 1941-ben bővült egy algimnáziumi tagozattal. Ennél a bővítésnél Matthes Magdolna különösen is megtapasztalhatta Isten kegyelmét: a tanügyi hatóság buzdította az intézet bővítésére, mert az addigi leányiskola nem volt elegendő; a megfelelő tágas helyiségek rendelkezésre álltak, mert a régi női missziói ház megint visszakerült a misszió birtokába; alkalmas tanerők je-

lentkeztek; kielégítő számú tanuló azonnal jelentkezett, jött be pénz is annyi, amennyi a felszerelés beszerzéséhez szükséges volt. Nagy esemény volt a leánygimnáziumi tagozat ünnepélyes megnyitása, jóllehet egészen szerény keretek közt folyt le. Az 1941/42. iskolai évben a madrasi iskolához tartozott: az algimnáziumi tagozat, a nyolcosztályos leányiskola, az óvoda (amely önmagát fenntartotta), a tápintézet (nem győzte a jelentkezőket felvenni), amelyben az iskolai évben 9 leányt konfirmáltak, és egy népiskola a szegényebb osztályú gyermekek számára. A leányiskolának akkoriban kb. 400 tanulója volt. A hetedik osztály olyan népes volt, hogy párhuzamos osztályt kellett felállítani. Magdolna nővérrel 5 magasabb képesítésű és 7 népiskolai tanítónő oktatott. „Mindig hálát kell adnom Istennek a bizalmukért és a jó együttműködésért. A reggeli áhitat előtt összejövünk és erőt kérünk a napi munkához. Ez köt össze bennünket“, írta Magdolna nővér a Svéd Egyházi Misszióhoz betérjesztett évi jelentésében. Az idők követelményének megfelelően légtalmi gyakorlatokat tartanak, úgy hogy még a legkisebb gyermek is tudja, hol van a helye és így imádkozik: „Uram Jézus segélj meg bennünket.“ Magdolna nővér a japánoknak Madras ellen intézett bombatámadásai miatt a tápintézeti növendékekkel Pandurba költözött át; Madrasban a tanulók száma 40-re csökkent, ezeknek a vezetését Vedanayagam Maragatham vette át 1942 márciusában. 1942 júliusában Magdolna nővér megint visszatért a leányokkal Madrasba. Azóta a tanulók száma egy 1943 februárban kelt értesítés szerint már megint 275-re emelke-

dett; a gimnáziumi tagozatnak 44, az óvodának 30, az elemi iskolának 112 tanulója van.

Egy buzgó missziói munkás. Fenger Lipót nyug. missziói szuperintendens, aki az idén 90 esztendő, 70 esztendeje áll a missziói szolgálatában. Posselt Vilmos, a kafferek misszionáriusa egy missziói előadásának hatása alatt s annak indítására már 1873-ban alakított egy missziói diákegyesületet. Fenger ma is sokfelé tart missziói prédikációkat s rendszeresen tart missziói istentiszteleteket.

Japán. Tokióban kongresszust tartottak a buddhisták. A kongresszuson Japánból, Kínából, Thaiföldről, Mandzsukóából, Francia-Indokínából, Burmából és Jáva szigetéről száznál többen vettek részt. A japánok által megszállt óriási területek sok milliónyi lakossága a legkülönbözőbb vallási közösséghez tartozik. Csak a Filippi szigeteken tíz millió római katolikus él japán védnökség

alatt. Azonkívül van sok millió mohamedán is a területeken. Ezeknek a valóságoknak a híveiben egyre erősebb a törekvés, hogy a közös keletázsiai eszméket és célokat kihangsúlyozzák. Az ázsiai keresztyének például arra iparkodnak, hogy saját papságot neveljenek s minden idegen befolyást megszüntessenek. Belső Mongoliában 250 ezer római katolikusnak harminc képviselője megalakította a „Meengcsiangi Katolikus Szövetséget“, mint „a talajban gyökerező szervezetet“, a mengcsiangi tartományi kormány támogatásával célkitűzése a Szövetségnek az, hogy a tartományi hatóságokkal és Japánnal a legszorosabb együttműködésben kiküszöbölje az angol-amerikai befolyást és kiirtsa a kommunizmust. Ugyanilyen hurokat pengetnek a mohamedánok is a maláji szigeteken és a Filippi szigeteken. A Filippi szigetek önállóságát időközben Japán elismerte.

Kimutatás

a Magyarországi Evangélikus Misszióegyesület pénztárába 1943. évi szeptember 23-tól október 22-ig beérkezett összegekről.

Tagdíjak: 1940-re: Virányi Lajos Szentés 3 (1) P. — 1942—43-ra: Beél Valéria Rimaszombat 2 (2), Tomcsányi László Budapest 6, Cinkotai ev. egyház 6 (2), Tóth Károly Makó 6 (2) P. — 1943-ra: Pilisi Márton Mezőberény 3 (1), Benzing István Monor 3 (—), Budapestről: Bonnyai Sándor 3 (1), Mohr Henrik 3 (1), Scholz László 3 (1), Benkóczy Dániel Szeged 3 (1), Keve Lajos Nagymágócs 3 (1), Blatniczky Jenő Cinkota 3 (1), Budafokról: Ev. Nőegylet 1 (1), Ev. Egyház 1 (1), Medvegy Mátyás Galgalyörk 3 (1), Bakay Péter Apostag 3 (1), v. Bártfay Kellő Gusztáv 3 (1), v. Bártfay Kellő Gusztávné 3 (1), Benkő István Gyula 3 (1) P.

Offertórium: Bpest—Üllői-úti külm. óra 5.65 P.

Adományok: Dr. Csengödy Lajos Salgótarján 5, Tóth Károly Makó 2, Borsiczky Károly Pestszentlőrinc 12, Missz. Fiókegylet Győr 250, Andriska Istvánné Soltvadkert 10 P.

Gyermekszövetség: Gyűjtése: Kassa 32, Komádi 4.80, Sárszentlőrinci ev. isk. III—IV. oszt. 2 P.

Perselygyűjtés: Kispestről Rózsa-téri bibliaórák 1.48, Ifj. Egyesület 13.92, Bpest—Angyalföldi bibliaórák 30.23 P.

Kunos Jenő kínai missziójára: Pilisi

Márton Mezőberény 6, „Atom“ Mezőnagymihály 16, Kassáról Homola Teréz 15, „Bethesda“ 13, Keve Lajos Nagymágócs 2, Zalán Frigyes Aszód 10, Urbán Ernőék Sopron 10, Bpestről özv. Vásárhelyi Dezsóné 3, Juhatek Nándor 10, Ostya Ferenc 100, Grábner János Celddömök 2, Grábner Anna Székesfehérvár 1, Sággy Jenő Bszárszó 3, Missz. Fiókegylet Sarvas 150, özv. Kertész Lajosné Várpalota 2, Abaffy Gyula Békés 5.46 P.

Rokonnépek missziójára: Grábner János 2, Sággy Jenő 3, „Bethesda“ Kassa 4 P.

Mohamedán misszióra: „Bethesda“ Kassa 8 P.

Zsidó misszióra: „Bethesda“ Kassa 13 P.

Használt bélyeget küldtek: Kispesti elemi iskolások, Keresztyén Ifj. Egyesületek evangélikus ága.

Újonnan belépett tagok Bártfay Kellő Gusztáv és neje Csóvár.

Az Úr áldó kegyelme legyen velünk!
Budapest, 1943. október 22.

Csekkszám: 16.188.

Rimár Jenő
pénztáros,
VI., Főthi-út 22.